

бѣха излезли да си преминѣватъ времето тѣкмо, какъ то є сега оу насъ; тако и жителите на Ита-
лійските градове въ оноа время си преминѣваха
май сичкіа животъ по оулицыте. Зданіата (кѣ-
щите) общи, пазара, баните, и сѣщитѣ Капища мо-
жеха да вѣдатъ като исты тѣхни сѣдалища, за
което нынѣ негрѣбѣва да сѣ чѣдиме, чи оукра-
ваха сѣ толкосъ белелѣпіе тіа мѣста за собраніе;
защото отъ єдна страна имаха пріятность и пол-
за отъ тѣхъ, като отъ свои нѣща, а отъ дрѣга
страна правѣха това за обща сѣбата; и во истин-
но тоа пазаръ сочеше єдно позорище одъшевлено.
Въ пространството на пазара, което бѣше постлано
отъ край до край сѣ плочи голѣмы, бѣха сокра-
ни кѣпища челоуѣцы, които говорѣха междѣ себе
си, и махаха сѣ раце и главы на сѣка речъ по
обыкновеніето, което го оупотрѣбляватъ и сега на-
родыте отъ полѣдана. Тамо на єдна страна на
пазара бѣха намѣстены въ седемь продавницы
(авкене) монедопремѣнители (зарафе), около кои-
то стоаха мнози тѣрговцы въ сѣкаквы облекаа;
а на дрѣга страна дрѣги челоуѣцы въ дрѣхи ала-
ги сѣ качѣха върхо въ єдно хѣбако зданіе, въ
което правителите сѣдѣха народыте; тін бѣха ад-
вокаты*) искѣспоречивы и сѣтолюбивы, какъ то ги

*) Адвокатъ ще да рече беклинъ, който сѣ сѣди
за дрѣгаго.